

רע"פ 8338/13 - קסלסי צחי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8338/13

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: קסלסי צחי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 10.11.13, בעפ"ת 8112-09-13, שניתן על-ידי כב' השופט הבכיר א' כהן

בשם המבקש: עו"ד כרמית תירם; עו"ד נחמי פיינבלט

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט הבכיר א' כהן), בעפ"ת 8112-09-13, מיום 10.11.2013. בפסק דינו, דחה בית המשפט המחוזי, את ערעורו של המבקש, על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' השופטת מ' קסלסי), בתת"ע 1595-10-12, מיום 11.7.2013.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש דו"ח המהווה כתב אישום, במסגרתו יוחסה לו עבירה של נהיגה בשכרות, לפי סעיפים 62(3), 64(א)(3) ו-39(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], בצירוף תקנה 169א לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

עמוד 1

בכתב האישום נטען, כי ביום 14.9.2012 בשעה 01:55 לערך, נהג המבקש ברכב, ברחוב הנביאים 82 פינת רחוב ראול וולנברג, בירושלים, בהיותו שיכור. זאת, לאחר שבבדיקת שכרות שנערכה למבקש באמצעות מכשיר "ינשוף", נמצא כי ריכוז האלכוהול בגופו עומד על 305 מיקרוגרם, בליטר אחד של אוויר נשוף.

הדין בבית משפט השלום לתעבורה

3. בהכרעת דינו, מיום 4.7.2013, הרשיע בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (להלן: בית המשפט לתעבורה), את המבקש, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום. למעשה, הצטמצמה יריעת המחלוקת לשאלה בודדת, והיא - האם עברו 15 דקות בהן המבקש לא אכל ולא שתה, עובר לביצוע בדיקת "הינשוף", כנדרש. בית המשפט לתעבורה קבע, כי בדיקת "הינשוף" החלה בשעה 02:20, כאשר במהלכה, ביצע המבקש שתי נשיפות תקינות (מבחינת נפח הנשיפה): הראשונה בשעה 02:32 (להלן: הבדיקה הראשונה), והשניה בשעה 02:37. עוד נקבע, כי לכל אורכה של הבדיקה (02:37-02:20) לא אכל המבקש ולא שתה, ומכאן ששאלת חלוף רבע השעה, רלבנטית לבדיקה הראשונה בלבד.

בית המשפט לתעבורה קבע, על-בסיס עדויותיהם של מפעיל "הינשוף" ושל המבקש, כי אכן חלפו 15 דקות, כדבעי, לפני ביצוע הבדיקה הראשונה. בעדותו, תיאר מפעיל "הינשוף", כי טרם ביצע הבדיקה הוא נוהג לנהל שיחה עם הנבדק, במשך מספר דקות, בה הוא "מסביר לו את זכויותיו ואיך עושים את הבדיקה". מכך הסיק בית המשפט לתעבורה, כי סביר להניח שהמבקש היה תחת השגחתו של מפעיל הבדיקה, כאשר במהלכה של הבדיקה, הוא לא שתה ולא אכל, עוד לפני השעה 02:20.

מנגד, טען המבקש בעדותו, כי לאחר שעוכב למטרת בדיקת השכרות, הוא "הרטיב את הפה במעט מיץ תפוזים". ואולם, מאחר שהמבקש עצמו גרס, כי שתיית המיץ היתה במכוניתו, עוד בטרם שהחלה בדיקת "הינשוף", נקבע כי גם אם יש אמת בטענה זו, הרי שממילא התרחשה לגימת המיץ בטווח העולה על 15 דקות מביצוע הבדיקה הראשונה. זאת, בשים לב לכך שהמבקש הספיק להכשיל את בדיקת "הנשיפון", לא פחות מ-8 פעמים, לצאת מרכבו, ולבצע בדיקת מאפיינים, ורק לאחר מכן עבר לחזקתו של מפעיל "הינשוף". לפיכך, נמצא כי גם הבדיקה הראשונה, נערכה לפי הנהלים וכנדרש, ועל-כן הורשע המבקש בעבירה אשר יוחסה לו.

בית המשפט לתעבורה הדגיש, כי לשם קביעת תקינותה של הבדיקה הראשונה, והרשעתו של המבקש, הוא לא נזקק לעדותה של השוטרת בת אל סיידו, אשר עיכבה את המבקש לצורך בדיקתו, ואשר בעדותה "נפלו פגמים מהותיים". זאת, "כל עוד קיימות ראיות אחרות מכריעות המעידות על אשמתו של נאשם מעל לספק סביר", ובמקרה דנן, אכן התקיימו ראיות אחרות, כאמור, ולכן הורשע המבקש בעבירה שיוחסה לו.

4. בגזר הדין מיום 11.7.2013, הושתו על המבקש עונש של פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה למשך 23 חודשים (שנתיים בניכוי חודש פסילה מינהלית); ו-6 חודשי פסילה על תנאי מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה, לתקופה של שלוש שנים.

5. המבקש ערער על עצם הרשעתו ועל חומרת העונש לבית המשפט המחוזי בירושלים. בפסק דינו, מיום 10.11.2013, הבהיר בית המשפט המחוזי, כי הערעור נסב על ממצאי עובדה ומהימנות, וכי אין מקום להתערב בקביעותיו של בית המשפט לתעבורה. לפיכך, נדחה הערעור על הכרעת הדין. באופן דומה נדחה הערעור על גזר הדין, משנקבע, כי לא התקיימו נסיבות מיוחדות המצדיקות סטייה מעונש המינימום הקבוע בחוק, בעניינו של המבקש.

הבקשה לרשות ערעור

6. ביום 9.12.2013, הגיש המבקש, באמצעות באי-כוח, עו"ד כרמית תירם ועו"ד נחמי פיינבלט, את בקשת רשות הערעור המונחת לפניי. בבקשתו חוזר המבקש על אותן טענות, שהועלו בפני בית המשפט לתעבורה ובפני בית המשפט המחוזי. לטענת המבקש, עניינו מעורר סוגיות עקרוניות הנוגעות לאופן בו על בית המשפט לנהוג שעה שתקינותה של בדיקת "הינשוף" מוטלת בספק; וכן לצעדים שראוי שבית המשפט ינקוט כאשר מסתבר כי נמסרה לו, על-ידי איש אכיפת חוק, עדות שהינה פגומה מוסרית. בנוסף, תוקף המבקש את הממצאים העובדתיים עליהם מבוססת הכרעת הדין, וטוען כי היא, וכן אישורה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, גורמים לו לעיוות דין.

דיון והכרעה

7. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, נחה דעתי כי דינה של הבקשה להידחות.

הלכה מלפנים היא בשיטת משפטנו, כי בקשות רשות ערעור תתקבלנה במשורה, ואך במקרים המעוררים שאלה משפטית נכבדה או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם של הצדדים לבקשה, וכן במקרים יוצאי דופן בהם קיים חשש כי למבקש נגרם עיוות דינו או אי-צדק (רע"פ 7579/13 אבו קוידר נ' מדינת ישראל (26.1.2014); (רע"פ 5959/13 לאור נ' מדינת ישראל (21.1.2014); רע"פ 8875/13 ביטון נ' מדינת ישראל (12.1.2014).

הלכה למעשה, עוסקת הבקשה המונחת לפניי, בהשגה על ממצאי עובדה ומהימנות, וככזו היא מהווה ניסיון ל"מקצה שיפורים", בנוגע לטענות שכבר הועלו בפני בית הערכאות הקודמות. כבר נקבע, פעמים רבות, כי הליך ערעורי נוסף אינו יכול לדור במסגרת האכסניה של בקשת רשות הערעור (רע"פ 6032/13 שלהבת נ' יו"ר הוועדה המקומית לתכנון ולבניה טבריה (19.1.2014); רע"פ 6615/13 שוויקי נ' מדינת ישראל (29.10.2013); רע"פ 5629/13 פלאח נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה- עיריית מגדל העמק (15.10.2013)).

ברי כי, בנסיבות אלו, עניינו של המבקש אינו עומד בתנאים הנדרשים למתן רשות ערעור, משהוא אינו מעורר כל סוגיה עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים לבקשה, או מעלה שיקולי צדק העולים כדי עילה לקבלתו. מטעם זה, דין הבקשה להידחות.

8. אשר על כן, ומשלא מצאתי כי קיימת הצדקה לדון בעניינו של המבקש, "בגלגול שלישי", הנני דוחה את

הבקשה למתן רשות ערעור.

ניתנה היום, ט' באדר א' התשע"ד (9.2.2014).

שׁוֹפֵט
